

Huisje, boompje... borstkanker

Auteur: *Eva Visser*

In Huisje, boompje... borstkanker beschrijft Eva Visser in dagboekvorm hoe ze als jonge vrouw te maken krijgt met borstkanker. Ze beschrijft nauwkeurig hoe het traject verloopt, zowel in de vermelding van de feiten als in het benoemen van haar emoties. 'Vrouwen van 21 hebben geen borstkanker', schrijft ze in het eerste hoofdstuk, en daarom stuurt haar huisarts haar in de zomervakantie van 2018 terug naar huis met het advies een fatsoenlijke beha te kopen. Als dit boek een fictief verhaal was, zou je dit als lezer misschien ongeloofwaardig hebben gevonden. Voor Eva was het jaar dat ze door een nalatige arts met onbehandelde borstkanker rondliep, werkelijkheid.

De titel van het boek is goed gekozen: het is een 'huisje-boompje'-boek over een heel gewoon meisje dat getroffen wordt door een veel voorkomende vorm van kanker. Het boek is niet meer en niet minder dan dat. Het is geschreven in een taal die doet denken aan die in een kinderboek. Dat maakt het gemakkelijk, vlot leesbaar en geschikt voor bijvoorbeeld lotgenoten die geen fanatieke boekenlezers zijn. Het maakt ook dat het boek zich niet erg onderscheidt van al die andere persoonlijke verslagen in boekvorm van andere lotgenoten. De meerwaarde is wellicht dat het jonge vrouwen kan bereiken; zij zullen er veel herkenning in vinden. Bijzonder is ook dat dit traject gedeeltelijk samenviel met de coronapandemie; Eva legt in het boek uit dat je door COVID-19 niet meer eerst chemo- en immuuntherapie voorafgaand aan de operatie kan krijgen, zoals ik dat zelf gehad heb. Door de pandemie speelt ook eenzaamheid en het erg klein worden van je wereld een grote rol, zelfs voor een jong iemand als Eva die nog bij haar ouders woonde toen ze ziek werd.

Eva begint elk hoofdstuk met een woord dat treffend is voor dat hoofdstuk, met de uitleg uit het woordenboek erachter. Sommige van de omschrijvingen, zoals die bij 'leven' raken je als lezer en zetten je tot nadenken.

Huisje, boompje... borstkanker heeft voor Eva zelf de belangrijke functie gehad van uitlaatklep. In de blog waarmee alles begon schreef ze haar verhaal van zich af om haar volle hoofd leeg te maken. De inhoud is daarom ook niet meer dan dat persoonlijke verhaal. Dankzij haar vlotte pen en haar eenvoudige taalgebruik ligt er nu een makkelijk leesbaar boek waarin elke lotgenoot, met name de jongere, zich kan herkennen.

Recensie geschreven door: Karin Bouwens